

Ами тези деди от где са получили живота си?

— От своите родители?

Ако продължите така да се питате, ще се уверите, че вие носите живота на най-нжрвия си родител, който е живял преди много милиони години от началото на живота. Ще ви стане ясно, че началото на живота жевее чрез вас и то е на много години.

Вашите родители не са умрели сжвсем, защото живеят у вас. Та децата са образ на родителите по тело и дух. Защо казват хората: Цял бащичко! Одрал майка си! Крушата не пада по-далече от корена си! и т. н.

Ако, братко мой, разбереш това, ще престанеш да се чувствуващ нищожна пращинка на земята, с която си играе ветреца небесен, ще престанеш да се мислиш, че си нищожна подигравка в историята на земята, ще престанеш да мислиш, че твоя живот е безсмислено страдание — така ще прогониш мъки и стенания в пусти гори и нивга сенка на отчаяние не ще осени земното ти чело. Ти трябва да знаеш, че в твоите жили тече бащина и майчина, бабина и дядова, прабабина и прадядова . . . пжрвоживотна кржв — кржв от началото на живота, — кржв от дълбока вечност. Ти, човече, не си на двадесет или сто години, а на сбора от всички векове от началото на живота до сега. Ти си днес на не по-малко от 15,000,000 години. Така е, защото като са живи прадедите в тебе, то и ти си живял в тях.

Миналите поколения са ни оставили още и дела и навици за живеене. За да не умрем ние и за да не турим край на този вечен живот, трябва да завещаем на бъдащите векове нашата плжт и кржв — да родим деца и да оставим дела. Така към възрастта, която ние сме достигнали ще прибавим живот на много векове и нашия род, нашата собствена кржв и плжт, чрез децата и делата ние ще достигне земната ни цел — вечността и смисжла на живота на последното сжвжршенство.

Деца и дела — ето пътя на вечния живот.

Нашия живот не е безсмислица от страдания и пжшкания от мъки и разочорования; ние не се раждаме и не умираме, а живеем вечно. Ние не се раждаме, а само прераждаме, ние не умираме, а само пречистваме, за да изнесем с по-големо достойнство величието на борбата, чрез която, — като достигнем вечността на своя род, — оставяме неговата родова шарка на лично место сред шарките на Свржхвечната Красота.

Всеки, — който ражда деца, и оставя на децата си дела, които опазват тях и бъдащите им поколения от унищо-